

HET WAFELMEISJEN.

ie kent het wafelmeisjen niet, het nette, het zindelijke, het minzame wafelmeisjen, met haar Frieschen kap, haar zilveren oorijzer, haar glanzend jakjen, haar helder boezelaar, haar groene muiltjes en het bord in haar hand, waarover een blank servet is gespreid, dat de

Wafels diep gheruyt,
Wel ghesuyckert, wel ghecruyt,
Wel met boter overdroopt,

tegen den invloed der lucht en de snoepzucht der vliegen beveiligd? — Als de ojevaar of, wilt gij 't liever, als de zwaluw, die in het voorjaar terug komt en ons tot een voorbode strekt der lentevreugd, zoo ook keert het wafelmeisjen

jaarlijks in hetzelfde seizoen, op dezelfde plaats terug om er haar woning te bouwen en aan een ieder te verkondigen, dat de kermis-vermakelijkheden een aanvang hebben genomen. Alles op deze waereld is voor verandering en veroudering vatbaar; maar, wat ook de tijd doe wisselen of vervallen, of te niet gaan, naar het wafelmeisjen heeft hij zijn hand nooit uitgestrekt: nimmer heeft hij de Ieliën op hare wangen doen verwelken, noch rimpels op haar glinsterend voorhoofd doen rijzen, noch de luchtigheid van haren tred veranderd, noch haar vlekkellooze kleeding bezoedeld. Met iederen jaarkring treedt zij even vrolijk en bevallig weer te voorschijn, blozend als de bloemen op het veld, maar niet vatbaar, gelijk deze, om te verwelken. Al wat op kermis en jaarmarkt onze aandacht trekt, wordt afgesleten, verouderd, vernieuwd of vervangen; de Saqui's, de Opré's, de Baptiste's, de Martin's, en zoo veel meerderen, zijn afgetreden en hebben voor anderen plaats gemaakt; maar het wafelmeisjen blijft, altijd jeugdig, altijd hare gaven ronddeelende, onveranderlijk en onvergankelijk als het noodlot.

En niet zij alleen, maar al wat zich om en nevens haar beweegt en bevindt in de tent, waar binnen haar zwervend bedrijf wordt uitgeoefend, is even onwankelbaar, even onsterfelijk als zij zelve. Ondervraagt slechts uw geheugen, kermisbezoekers! Heeft niet die wafelkraam altijd uit dezelfde planken bestaan, van buiten grijs, van binnen kanariegeel geschilderd? Treedt gij den houten vloer op, gij ziet tegenover u de, u sints jaren bekende, glad gewreven commode of chiffonnière, rechts en links geflankeerd door een prent in geele lijst, de ramp van Leyden, den watervloed, de historie van den verloren zoon of die der schoone Genoveva voorstellende: op de commode herkent gij de witte kopjens met gouden randen en den ruiker van papieren bloemen: daarvoor, de stoelen met matten zittingen; in den hoek, het sijsjen in zijn kooi; rechts, het eikenhouten beschot, van twee boogsgewijze ingerigte toegangen voorzien, op de oostersche manier met gordijnen afgesloten en tot twee kamertjens geleidende, als de roef eener trekschuit geheel ingenomen door een smalle tafel en een rondlopende bank. Links, door toonbank en fornuis van de straat gescheiden, zit de bakster bij het vuur, de bakster, die er altijd gezeten heeft en nooit hare plaats verlaat: en, nevens haar, het wafelmeisjen. Wanneer ik zeg, het wafelmeisjen, dan meen ik: de drie wafelmeisjes; want, even als er drie Gratiën, drie Parken, drie Furiën, drie Cyklopen zijn, zoo zijn er ook altijd drie wafelmeisjes, die de voorschreven bakster moeder noemen. Wat een vader betreft, dien ziet men niet en die is

er waarschijnlijk nooit geweest: en hoe de baksters het aanleggen, om juist altijd drie dochters, nooit meer noch minder te hebben, zal wel altijd een raadsel blijven. Bewijs genoeg, dat zij en haar maagden en haar kraam, allen, als de Myrmidonen van ouds, gelijktijdig zijn ontstaan.

Van de drie wafelmeisjes zal ik er slechts eene beschrijven; want, wie er eene ziet, heeft ze allen gezien: en de bloemen des velds en de wafelen, die zij rondbrengen, kunnen onderling niet meer gelijkenis hebben dan zij.

Het wafelmeisjen is welgevormd van leden, regelmatig van gestalte, schoon eenigzins overhellende tot gezetheid, en haar bewegingen hebben een bevaligen zwier; haar vel is blank en doorschijnend; malsch als zijde, maar niet zeer veerkrachtig; haar lichtblauwe oogen hebben een kalme, zachtzinnige uitdrukking, die getuigt, dat in het hartjen, 't welk achter dien donzigen boezem klopt, geene driften noch stormen gewoed hebben. Van het haar zal ik niet spreken; want daar het bestendig onder den nijdigen kap verborgen blijft, kan men alleen bij gissingen besluiten, of het zwart dan blond van kleur is. Uit de donkere tint der wenkbrauwen zoude ik het eerste opmaken; maar ik onderwerp mij gaarne aan de beslissing van al wie beter onderricht is.

Het karakter van het wafelmeisjen is geheel lijdelijk: zij gehoorzaamt aan de bevelen en wenken der bakster, en brengt de wafelen naar de plaats van haar bestemming: zij dekt de tafeltjens in de vertrekjens, zij bedient de bezoekers, en wanneer zij niets te bezorgen of niemand te bedienen heeft, dan gaat zij zitten voor de meergenoemde chiffonnière, dus vlak over den ingang. Maar, gaande of staande, loopende of rustende, bezig of ledig, nooit raakt haar gelaat uit zijn plooi, en niets is in staat de rustige kalnte van haar gemoed een oogenblik te verstooren. Zij hoort met denzelfden glimlach de bestellingen der gasten, de zoutelooze kwinkslagen der joolige dienstmeiden, de ruwe scheldwoorden des dronkaarts, de suikerzoete vleierijen van den ouden vrijer en de meer duidelijke voorstellen des opgewassenen schoolknaaps aan. Met denzelfden onverschilligen blik ziet zij de liefkozingen van een vriend paar, en den strijd van twee pakkendragers om een nieuwe Helena. Nog meer! Een dartele jongeling, niet te vreden, van haar zijn liefdebrand met woorden te hebben geschilderd, zal, om aan zijn betuigingen meerdere kracht bij te zetten, haar poezel handje vatten; zij zal het niet terug trekken; maar ook den handdruk niet beantwoorden; de vermetele zal zich nog meer verstouten; haar mond, haar wangen met gloeiende kussen bedekken; zij zal hem stil laten begaan; maar op eens bespeurt hij met verbazing en teleurstelling, hoe weinig

hij haar zinnen of zelfs haar aandacht boeide, en hoe zij, hem als een schim ontweken, bezig is een glaasje anijs over te reiken aan een naaistertje, dat met een kantoor knecht in een der vertrekjens een tweede dozijn wafels zit te orberen.

Uit dit alles blijkt overvloedig, dat het wafelmeisjen een afzonderlijk, op zich zelf staand wezen is, aan de gewone zwakheden der menschelijke natuur niet onderhevig, en met de dochters van Eva alleen in gedaante overeenkomende. Intusschen, er zijn sceptici, die hebben durven beweren, dat zij, 's middags ongeveer te half een ure een wafelkraam voorbij gaande, de bakster en haar maagden hebben zien aanzitten rondom een schotel van groen aardewerk, aardappelen etende als gewone stervelingen. Zoolang echter dit fait niet door stellige, onwraakbare getuigenissen bewezen is, meen ik het er voor te moeten houden, dat de verhalers, of schaamteloos jokken, of door hun oogen misleid zijn geworden.

J. v. L.

DE NEDERLANDEN.

KARAKTERSCHETSEN, KLEEDERDRAGTEN, HOUDING EN VOORKOMEN

VAN VERSCHILLENDE STANDEN.

TWEE HONDERD TEEKENINGEN

VAN DE VOORNAAMSTE NEDERLANDSCHE KUNSTENAREN.

TEKST VAN DE BESTE SCHRIJVERS.

GRAVUREN

VAN DEN HEER HENRY BROWN.

OPGEDRAGEN

AAN HARE MAJESTEIT DE KONINGIN DER NEDERLANDEN.

's Gravenhage,

NEDERLANDSCHE MAATSCHAPPIJ VAN SCHOONE KUNSTEN.

BESTUURDER J. J. VAN RYCKEVORSEL.

1841.